

opusdei.org

Prelatovo pismo (december 2008)

Gospodov prihod na Božič, ki se bliža, je priložnost, da si ponovno začnemo prizadevati, da bi združili "božansko in človeško v našem vsakdanjem bivanju", kakor v svojem pismu pravi prelat. Msgr. Echevarría vabi, da to naredimo s preprostostjo, upanjem in odgovornostjo.

25. Dec. 2008

Predragi, naj Jezus varuje moje hčere in sinove!

Končalo se je Marijino leto v Delu, s katerim smo se želeli zahvaliti Bogu, po posredovanju presvete Device, za petindvajset let postavitve Opus Dei v osebno prelaturu. Upam, da smo po Gospodovi dobroti vsi napredovali v ljubezni in pobožnosti do naše Matere, ki nujno vodi k temu, da imamo bolj intimen in oseben, bolj ljubeč odnos do njenega Sina Jezusa.

Zdaj se pripravljamo na slovesnost Brezmadežnega spočetja, novo priložnost, da v dnu naše duše še bolj utrdimo to marijansko pobožnost, ki je značilna za katoličane in zelo pomemben del duhovne dediščine našega ustanovitelja. Vemo, da se sveti Jožefmarija nikoli ni postavljajal kot zgled za karkoli: edini zgled je Jezus Kristus, nam je ponavljajal. In kljub temu ni imel zadržkov, ko je potrdil: če v nečem želim, da me posnemate, je to v ljubezni, ki jo imam do Device Marije. Tako velika je bila njegova sinovska ljubezen do

naše Matere! Prosimo za njegovo posredovanje, da bi se v teh dneh priprave na veliki praznik 8. decembra vršila v vsakem izmed nas nenehna rast v marijanski pobožnosti in apostolski vnemi. Vzpodbudimo tudi druge ljudi, da bi preko bolj zaupnega pogovora z Devico stopili po poteh notranjega življenja ali da bi napredovali na tej poti.

Včeraj se je začel advent, liturgični čas, ki je posebno primeren za povečanje teološkega upanja. Ta krepost nas vzpodbudi, da z vsemi našimi silami težimo k večni sreči, katero je Gospod obljubil tistim, ki spolnjujejo njegovo voljo. Kakor je zapisal sveti oče pred natančno enim letom: potrebujemo manjše ali večje upe, ki nas dan za dnem držijo na poti. A ne zadostujejo brez velikega upanja, ki more presegati vse drugo. To veliko upanje more biti edino Bog, ki objema celoto in ki nam more dati

in podariti tisto, česar mi sami ne
zmoremo. [1]

Začnimo torej ta liturgični čas tako,
da ponovno potrdimo naše želje, da
bi prišli v nebesa. Ne postavljajmo
našega cilja v stvari tukaj spodaj, naj
nam vsi uspehi, ki jih lahko
dosežemo, pomagajo prehoditi stezo,
ki vodi v nebesa. Samo eden je zadnji
cilj našega življenja: imeti Boga in
veselje v Bogu za vso večnost. Tam se
nahaja dokončni cilj, za katerega si
moramo prizadevati dan za dnem, in
zato moramo vse - popolnoma vse,
ne da bi kaj zadržali zase - postaviti v
služenje Božjemu kraljestvu.

Katekizem katoliške Cerkve povzema
pomen teh tednov z naslednjimi
besedami: »Ko Cerkev vsako leto
obhaja adventno bogoslužje,
udejanja to pričakovanje Mesija: ko
se verniki povezujejo z dolgo
pripravo na prvi Odrešenikov
prihod, obnavljajo goreče hrepenenje

po njegovem drugem prihodu.« [2]
Čas za pripravo na Božič in za povečevanje upanja na prihod našega Odrešenika, ki se bo izvršil ob koncu časov, da bi sodil žive in mrtve in v polnosti postavil njegovo kraljestvo, tako »da bo Bog vse v vsem«. [3]

Prvi del adventa - do 16. decembra - se osredotoča na premišljevanje zadnjega Gospodovega prihoda. Liturgija pri maši, skozi vse nedelje, nam predstavlja odlomke iz Stare zaveze, ki nas vodijo, da se pripravimo na to srečanje. Od 17. decembra, se spremeni vsebina beril, ki nas neposredno pripravi na duhovni prihod Jezusa Kristusa na Božič: dva tesno povezana vidika, ki lahko zelo dobro osredotočata našo molitev skozi mesec december. Kakšna so naša hrepenenja, da bi bili z Bogom, že tukaj na zemlji? Ali iščemo njegov obraz v vsem, kar se zgodi? Se izogibamo kakršni koli

izgubi miru, z gotovostjo, da je On prišel in bo prišel za vse?

Premišljevanje o poslednjih rečeh, ki se morajo zgoditi ob koncu časov - in prej za vsakogar ob dnevu smrti -, se ne sme spremeniti v vir strahu ali nemira. Nič ni bolj oddaljeno od namena Cerkve, ko si zastavimo živeti te resnice. Pomenijo klic k čutu za osebno odgovornost, da se odločimo delati z večjo vztrajnostjo v lastnem posvečevanju in v apostolskem delu.

Pred nekaj tedni, ko je povzemal nauk svetega Pavla o poslednjih rečeh, je Benedikt XVI. povabil kristjane k razmišljanju o treh velikih gotovostih naše vere, povezanih s to temo. Prva je gotovost, da je Jezus vstal od mrtvih, da je z Očetom in zato je z nami za vedno. In nihče ni močnejši kot Kristus (...). Zato smo gotovi in nas ni strah. [4]

Kako bi se bali našega Očeta Boga, ki je na toliko načinov in tako očitno pokazal svojo ljubezen do nas, celo tako, da je poslal svojega Sina na svet, da bi ga odrešil? Vera v vstalega Kristusa predstavlja najboljše protisredstvo proti vsem strahovom. Tako se je zgodilo na začetku evangeljskega oznanjevanja, v svetu, ki ga je obvladoval fatalističen strah pred usodo, in mora se prenavljati tudi danes, v svetu, v katerem toliko ljudje živijo polni bojazni glede prihodnosti, ali pa ravnajo neodgovorno, kot da bi se vse končalo tukaj spodaj. »Gospod je moja luč in moja rešitev, koga bi se moral bati?« (Ps 26, 1), se je spraševal sveti Jožefmarija z besedami iz psalma. In odgovarjal je: »Nikogar: če se na takšen način obračamo na našega nebeškega Očeta, nas ne bo strah nikogar in ničesar.« [5] Zato je dodajal: »Božjega otroka ni strah ne življenja ne smrti, ker je temelj njegovega duhovnega življenja

zavedanje božjega otroštva: Bog je moj Oče, si misli, in on je Stvarnik vsega dobrega, on je Dobrota.« [6]

Na drugem mestu - nadaljuje papež, ko pogloblja razloge za krščanski optimizem - gotovost, da je Kristus z mano, da se je v Kristusu že začel prihodnji svet, daje tudi gotovost upanja. Prihodnost ni tema, v kateri se nihče ne znajde. Ni tako. [7] Za tistega, ki veruje v Kristusa in živi iz Kristusa, se prihodnost vedno dviguje svetla, na gotovi poti, ker nam je vstali Jezus Kristus, dobri Pastir, odprl stezo večnega življenja in hodi z nami, nas varuje in nas opogumlja z ljubeznijo matere in očeta. Vsakdo lahko s polno resnico naredi za svoje navdihnjene besede: Gospod je moj pastir, nič mi ne manjka. Na zelenih pašnikih mi daje ležišče; k vodam počitka me vodi. Mojo dušo poživlja, vodi me po pravih stezah zaradi svojega imena. Tudi če bi hodil po globeli smrtne

sence, se ne bojim hudega, ker si ti z menoj, tvoja palica in tvoja opora, ti me tolažita. [8]

Tretja gotovost, ki kristjane ohranja trdne, je ta: Sodnik, ki se vrne - Sodnik in Odrešenik hkrati - nam je zaupal nalogo, da živimo na tem svetu, kakor je živel on. Izročil nam je talente. Zato je naša tretja drža odgovornost do sveta, do bratov, pred Kristusom, in hkrati tudi gotovost njegovega usmiljenja. Oboje je pomembno. [9]

Ta občutek odgovornosti je odgovor na Gospodovo opozorilo: negotiamini, dum venio [10], trgujte do moje vrnitve; besede, ki jih je sveti Jožefmarija pogosto premišljeval z gotovostjo, da nas Gospod vedno spremlja, in z odgovornostjo, da nam je zaupal njegovo dediščino. Nujno potrebno je dobro izkoristiti čas, da si - z božjo milostjo - zaslužimo nekega dne priti v večno blaženost.

Uživajmo tiste druge besede našega Očeta. Kakšna škoda je živeti tako, da je naše opravilo ubijanje časa, ki je Božji zaklad! Izgovori, da bi opravičili tako ravnanje, niso na mestu (...). Kakšna žalost, če zares ne izkoristimo vseh sposobnosti, naj jih je malo ali veliko, ki jih Bog podeljuje človeku, da bi služil dušam in družbi!

Kadar kristjan zapravlja svoj čas na zemlji, se spravlja v nevarnost, da zapravi svoja nebesa: kadar se zaradi egoizma umika, se skriva, mu je vseeno. Kdor ljubi Boga, ne izroča v služenje Kristusu samo tega, kar ima, kar je: daje samega sebe. [11]

V luči teh povabil se lahko vprašamo: ali čutim odgovornost, da dobro izkoristim svoje talente - osebne kvalitete, naloge, s katerimi se ukvarjam, priložnosti, da delam dobro, ki se pojavljajo v teku dni - da bi postavil Kristusovo kraljestvo v svoji duši in v okolju, v katerem se

nahajam. Kako pomagam drugim, da se obnašajo na enak način, s svojim zgledom in svojo besedo? Ali naredim vse, kar je v moji moči, da se v civilni zakonodaji in v organizaciji družbe spoštuje Božji zakon?

Drugi del adventa, kakor sem vas spomnil na začetku, teži k temu, da nas na neposreden način pripravi na Božič. V teh dneh, sledeč nasvetu našega Očeta lahko spremljamo Devico Marijo in svetega Jožefa na njunem potovanju proti Betlehemu. V trenutkih osebne molitve in med dnevom jima bodimo zelo blizu, tako da jima z željo ponudimo kakšno uslugo, da zadoščujemo za tiste, ki takrat - in tudi zdaj - niso znali sprejeti Božjega Otroka, ko je prišel na zemljo. To ni zgolj dejanje domišljije, temveč konkreten način udejanjanja naše vere v skrivnosti učlovečenja.

Božič se nam kaže kot izredna šola: izkoristimo lekcije, ki nam jih namenja Jezus. Kot nas je spominjal naš Oče, se zadržimo pri naravnosti njegovega rojstva. Čisto naravno, kot vsak človek, je prebil devet mesecev pod srcem svoje Matere. Gospod je dobro vedel, da ga je človeštvo silno potrebovalo. Zaradi tega si je neznansko želel priti na zemljo, da bi odrešil vse duše, vendar se ni prenaglil. Prišel je ob svojem času, kot pridejo na svet ostali ljudje. [12]

Premišljujemo lahko tudi o njegovi preprostosti. Gospod prihaja brez spremstva, nepoznan. Na zemlji sta samo Jožef in Marija deležna božje pustolovščine. Kasneje tudi pastirji, ki jih angeli obvestijo in potem še modri z Vzhoda. Na ta način je potrjen transcendentni dogodek, v katerem se združita nebo in zemlja, Bog in človek. [13]

Z odločnim posnemanjem Učitelja lahko združimo božje in človeško v našem vsakdanjem življenju. Dovolj je, da se potrudimo postaviti Boga v center naše dejavnosti, s prizadevanjem, da bi izpolnili naše naloge zato, da bi mu dali slavo, in da prečistimo tiste motive, ki bi to lahko otežili. V teh dneh pred Božičem ne pozabimo, da Jožef in Marija še vedno kličeta duše, kakor takrat na vratih hiš v Betlehemu. Ne odmaknem se od najčistejše resnice - je zagotavljal sveti Jožefmarija -, če vam rečem, da Jezus še naprej išče prenočišča v našem srcu. Prosim ga moramo odpuščanja za svojo zaslepljenost, za svojo nehvaležnost. Prosim ga moramo milosti, da mu ne bi nikdar več zaprli vrat svojih duš.

[14]

V sledečih tednih nam liturgija, ko pritrjuje Jezusovemu glasu, priporoča, da smo čuječi: Bodite torej budni, ker ne veste, katerega dne

pride vaš Gospod! [15] Na to isto spominja papež vse kristjane. Jezus, ki je v Božiču prišel k nam in se bo vrnil v slavi ob koncu časov, se nas ne naveliča neprenehoma obiskovati v vsakodnevnih dogodkih. Prosi nas, naj bomo pozorni na to, da zaznamo njegovo prisotnost, njegov prihod, in nas opozarja, naj ga čakamo čuječi (...). Pripravimo se na to, da bomo z vero ponovno doživeli skrivnost rojstva Odrešenika, ki je veseljstvo napolnil z veseljem. [16]

Prejšnji teden sem imel priložnost preživeti nekaj dni v Pamploni, da bi spremljal vaše sestre in brate po izrednih okoliščinah, skozi katere so šli. Lahko sem še enkrat izkusil duh, ki ga je naš Oče vlil v vse, tudi tiste, ki delajo na Univerzi v Navarri. V nekaj tednih po atentatu, ki so ga utrpeli, me je globoko krščanska drža žensk in moških, ki tam delajo, vzpodbudila, da se zahvalim Bogu:

ker se to, da je Opus Dei sejanje miru in veselja, lahko otiplje z roko.

Znova vas prosim za molitev za moje namene; na prvem mestu, za papeža in njegove sodelavce pri vodenju Cerkve, za škofe in duhovnike, za vse člane Božjega ljudstva. In da osebno apostolsko delo vsakogar ne bi poznalo počitka. S Kristusom, s pomočjo Device Marije in svetega Jožefa, postanimo vse za vse.

V tem mesecu se spominjamo mnogih obletnic Dela. Ne morem se zadržati pri komentiranju vseh, saj bi bilo neskončno. Vas pa prosim, da bolj ljubimo to zgodbo o Božjih usmiljenjih, ker jih je Gospod hotel za vsakogar. Želim, da ne ostanejo samo enostaven spomin, temveč da jih živimo.

Z vso ljubeznijo vas blagoslavlja,
vaš Oče

+ Javier

Rim, 1. december 2008.

[1] Benedikt XVI., Okrožnica Spe salvi, 30-XI-2007, št. 31.

[2] Katekizem katoliške Cerkve, št. 524.

[3] 1 Kor 15, 28.

[4] Benedikt XVI., Govor na splošni avdienci, 12.11.2008.

[5] Sveti Jožefmarija, Božji prijatelji, št. 95.

[6] Sveti Jožefmarija, Kovačnica, št. 987.

[7] Benedikt XVI., Govor na splošni avdienci, 12.11.2008.

[8] Ps 23 (22) 1-4.

[9] Benedikt XVI., Govor na splošni avdienci, 12.11.2008.

[10] Lk 19, 13.

[11] Sveti Jožefmarija, Božji prijatelji, št. 46.

[12] Sveti Jožefmarija, Jezus prihaja mimo, št. 18.

[13] Prav tam.

[14] Prav tam, št. 19.

[15] Mt 24, 42.

[16] Benedikt XVI., Homilija na prvo adventno nedeljo, 2.12.2007.

.....

pdf | document generated
automatically from [https://opusdei.org/
sl-si/article/prelatovo-pismo-
december-2008/](https://opusdei.org/sl-si/article/prelatovo-pismo-december-2008/) (20. Apr. 2025)